

ရှု
ကလောင်ခွဲ
ရှု

ချစ်ခြင်းဖွဲ့အနုပညာ

COVER Idea Kvaw

အခန်း (၁)

အဆုံးအစမရှိသော လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ငေးမောရင်း ဇေယသုက လက်ထဲမှ စီးကရက် တိုကို မီးသတ်ကာ အဝေးသို့ တောက်ထုတ်လိုက် ၏။ သူ့စိတ်တွေ လေနေသည် ။ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိသော ဦးတည် ရာပျောက်နေသော စိတ်တို့ ကသာ သူ့စိတ် သူ့နှလုံး သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာ နေရာ ယူထားကြသည် ။

တကယ်ဆို သူ့ကိုယ်သူပင် ဘာမှန်းရေရေရာရာ မသိသည့် ဘဝ ဖြစ် ၏။ မနေ့ကပဲ မေမေဆုံး တာ ရက်လည်ပြီးခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် လောကကြီးထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဘာကိုမှ မလုပ် တတ် မကိုင် တတ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဖေဖေကတော့ သူငယ်ငယ်တည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့သ သည် မို့ မေမေလောက်တော့ သူနှင့်နီးကပ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ ။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီအမေတစ်ယောက် ကိုသာ မှီတွယ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည် ။ ခုတော့ မေမေကလည်း ရုတ်တရက်ကြီး ဦး နှောက်သွေးကြောပြတ် ကာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ။

ဘဝအတွက် ဘာဆိုဘာကိုမှ ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိခဲ့သော ဇေယသု တစ်ယောက်သာ လောကအလယ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့၏။ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ သူ့တွင် ပိုင်ဆိုင်တာဆို၍ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံးနှင့် ပရိဘောဂအချို့သာ။ လောကကြီးတွင် သူမည်သို့ မည်ပုံ ရပ်တည်ရ မည်ကို မသိနားမလည်နိုင်သေးသော ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် ကောင်

လေးတစ်ယောက်မို့လည်း သူ့စိတ် တွေ ပိုလို့ ပင် လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေတာဖြစ်သည်။ ။

"ယသု၊ မင်း ဘာလုပ်မယ် စဉ်းစားထားလဲ"

ရပ်ကွက်ထိပ်ရှိ စိမ်းစိုနေသော လယ်ကွင်းပြင် ကန်ဘောင်စပ်တွင် ထိုင်ကာ တွေးသေးနေသည့် ဇေယသု ဘေးသို့ အိမ်နီးကပ်နေသည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထင်ကျော်က ဝင်ထိုင်ကာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ငါလည်း မသိတော့ဘူးကွာ၊ တစ်သက်လုံး ဘာမှ မလုပ်ဘဲ နေလာတဲ့ ကောင်ဆိုတော့လည်း ခုလို မြုန်းစားကြီး ထင်မထားတာတွေ ထဖြစ်ကုန်တော့ ငါလည်း စိတ်ဓာတ်တော်တော် ကျနေမိတယ်ကွ"

"အင်း ငါဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခု မင်းရှေ့ရေးက ရှိသေးတယ်။ မင်း ဒီလို မှိုင်းတွေနေလို့ လည်း ဘယ်သူကမှ ထမင်းလာကျွေးမှာ မဟုတ်ဘူး "

ထင်ကျော်က ယသုကို နှစ်သိမ့်ပေးလိုခြင်းဖြစ်ပေမဲ့ ယသုကတော့ ခေါင်းကိုသာ သွက်သွက် ခါလိုက်၏။

"အေးလေ ငါကလည်း ဒီအတိုင်းကြီးတော့ ထိုင်မနေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လို ဆယ်တန်း ဖြေထားတယ်ဆိုတဲ့ အထင်ကြီးလောက်စရာ မရှိတဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုနဲ့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ငါတော်တော် စိတ်ပျက်နေမိတာပေါ့ကွာ"

ယသုက ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။ သို့သော် ထင်ကျော်ကတော့ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိလေဟန် အရေးတကြီး ပုံစံဖြစ်သွားရင်း

"ငါ အခုမှ သတိရတယ်ကွ၊ ငါ့ဦးလေးနှစ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ရန်ကုန်မှာ ရှိတယ်လေ၊ သူကငါ့ကို အလုပ်တွေ ဘာတွေလုပ်ချင်ရင် ရန်ကု

န်လာခဲ့ခိုင်းဖူးတယ်ကွ"

"အဲဒါ မင်းကိုပြောတာပဲကွာ၊ ငါက ဘာလုပ်နိုင်မှာ လဲ"

"အာ မင်းကလည်း တုံးလိုက်တာကွာ၊ မင်းက ရန်ကုန်မှာ ငါနဲ့ လိုက်
နေပေါ့ကွ"

"ငါတို့ က ဘာနဲ့ နေရမှာ လဲ"

"ဦးလေးကြီးက သူဝယ်ထားတဲ့ အိမ်သစ်မှာ နေနေတာဆိုတော့ အိမ်
ဟောင်းကို ရောင်းမယ် တောင် လုပ်နေသေးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက မလုပ်ပါ
နဲ့ ဗျာလို့ ပြောထားလို့ သူက ခဏသေဘာတူထား တာ၊ ငါရန်ကုန်တက်
အလုပ်လုပ်ရင် အဲဒီအိမ်ကို ငါ့ကိုအစောင့်သဘောမျိုး နေခိုင်းမှာ ပေါ့"

ဒီလို ဆိုရင်တော့ မဆိုးလှဟု ယသုက တွေးမိသည်။ ။ နေစရာအိမ်ရှိ
မှ တော့ အလုပ်ရှာလုပ်ရ မည်မှာ ပို၍ လွယ်ကူသွားမည်ဟု သူစဉ်းစား
လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

"မင်းဟာကသေချာလို့ လား၊ ထင်ကျော်"

"ဟာ သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ငါကလည်း အဖော်မရှိလို့ ငြိမ်နေတာ၊ ခု
မင်းရှိပြီဆိုတော့ ငါလည်း ရန်ကုန်သွားရဲပြီကွ"

"ဒါဆိုလည်း မင်းဦးလေးကို သေချာအောင် ပြန်ဆက်သွယ်ထားလို
က်တော့၊ မင်းဘက်က သေချာပြီဆိုရင် ငါတို့ သွားကြတာပေါ့"

"မင်းတကယ်ပြောတာလား ယသု"

ထင်ကျော်က ဝမ်းသာအားရသံကြီးနှင့် မေးလိုက်သောအခါ ဇေယ
သုသည် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြရင်း အဖြေပြန်ပေးလိုက်တော့၏။

သို့နှင့် တစ်ပတ်အကြာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သား ထင်ကျော်ဦး

လေးမြို့မှ လွတ်လိုက်သော လိုက်ထရပ်လေးနှင့် ဇာတိမြှုပ်နယ်မြို့လေး မှ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ။

ပထမဆုံး သွားဖြစ်ခဲ့သည် က ထင်ကျော်ဦးလေး လက်ရှိနေထိုင်သော ခြံဝင်းနှင့် တိုက်အိမ် လေးဆီသို့ ဖြစ်သည်။ ။

"ဟေး ဖိုးထင် ရောက်ပြီလား၊ ငါက မင်းတို့ ကို မနက်တည်းက မျှော်နေတာကွ"

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် နှင့် အသားလတ်လတ် ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့နှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် လူကြီးတစ်ဦးက ဆီးကြို၏။ ထင်ကျော်ဦးလေး ဆိုတာ ဖြစ်မည်နှင့်တူသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးအောင်၊ ကျွန်တော်ကတော့ တော်တော်ပင်ပန်း လာပြီဗျ"

"သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ နားဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီကောင်လေးက မင်းပြောတဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းဆိုတာလား"

ဦးအောင်က ဇေယသုကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ မေး၏။ သူကတော့ အဝတ်အစားများ ထည့် ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ ထင်ကျော် ကလည်း

"ဟုတ်တယ်လေ သူပါ အဖော်ရှိတော့ ကျွန်တော်လည်း ဦးအောင်ဆီ လာဖို့ ပိုအခန့်သင့်သွား တာပေါ့"

"မင်းကောင်က လူချောပဲကွ၊ အသက်ရော ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

အသားညိုညို ခန္ဓာကိုယ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် အရပ်ကြီးက ခြောက်ပေ နီးပါးရှိသော ယသုကို ကြည့်ကာ ဦးအောင်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ယသုကပင်

"ဆယ့်ကိုးနှစ်ပါ"

"ဟာ မင်းဆယ့်ကိုးနှစ်ကလည်း ထွားလိုက်တာကွာ၊ ငါတို့ ဖိုးထင်ထက်တောင် တစ်နှစ် လောက် ငယ်သေးတာပဲ ပညာရောတတ်လား"

"ဟုတ် ကျွန်တော် ဆယ်တန်းဖြေထားပါတယ်"

"ဟား မင်းမဆိုးဘူးပဲ၊ ငါတို့ ဖိုးထင်ကတော့ ဆယ်တန်းကို ပြန်ဖြေခိုင်းလို့ ကို မရတာ"

ဦးအောင်က ဖိုးထင်ဘက်သို့ မေးငေါ့ကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော်လည်း နှစ်နှစ်ကျပြီးပါပြီ၊ ဒီနှစ်တော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဖြေလိုက်တာပါ"

"ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ ပညာလို အိုသည် မရှိတဲ့ ကွ၊ ဒါထက် မင်းနာမည် ပြောပါဦး"

"ဇေယသု ပါ ဦးအောင်"

"အေး အေး ကောင်းပြီ မင်းတို့ လည်း ပင်ပန်းလာတယ်ဆိုတော့ အရင်နားလိုက်ပါဦး၊ ညနေ စာစားမှ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ပြောကြတာပေါ့ကွာ"

ယသုနှင့် ဖိုးထင်ကို အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခုသို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး ဦးအောင်က ပြန်ဆင်းသွား ၏။

ထိုအခါမှ ယသုက လက်ထဲမှ အထုပ်ကိုချကာ ခုတင်ပေါ်တက်ထိုင်ရင်း

"မင်းဦးလေးက သဘောကောင်းသားပဲကွ"

"ဒါပေါ့ သဘောလည်းကောင်းတယ်၊ လူပျိုကြီးဆိုတော့ ဘာအချုပ်

အနှောင်မှ လည်း မရှိ ဘူး၊ ငါတို့ အတွက်လည်း အေးဆေးပဲ"

"အင်း ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါနဲ့ မင်းဦးလေးက အဝတ်အစားတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင် ဖွင့်ထားတာ ဆို"

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ မြို့ထဲမှာ လေ၊ ငါ့ဦးလေးက မြဝတီဘက်က အထည်တွေယူပြီး ဒီမှာ ဆိုင်ပြန်ဖွင့်ရောင်းတာပေါ့၊ ပထမတော့ ဆိုင်ဘယ်ဖွင့်နိုင်ပါ့မလဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာ အလုပ်က အဆင် ပြေတော့ ဆိုင်ဖွင့်နိုင်လာတာ"

"ငါတို့ က ဆိုင်ထိုင်ပေးရမှာ လား"

"ပထမတော့ ဒါပဲလုပ်ရမှာ ပေါ့၊ နောက်ပိုင်းကျရင်တော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူးကွ၊ ဒါတွေ နောက်မှ မေးကွာ၊ ငါရေချိုးတော့မယ် မင်းရော"

"ငါတော့ အိပ်တော့မယ်ကွာ၊ မျက်လုံးတွေ မဖွင့်နိုင်တော့ဘူး"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရော"

ရေချိုးခန်းထဲသို့ထင်ကျော်ဝင်သွားချိန်မှာ တော့ ယသုက အိပ်တောင်ပျော်သွားပေပြီ။ တစ်ညလုံး ပင်ပန်းခဲ့သည့်ဒဏ်ကို ခုမှ ပင် အတိုးချ အိပ်ရတော့၏။

"ဟေ့ကောင် ထတော့ ဦးအောင်က ထမင်းစားဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်"

ထင်ကျော်က သူ့ကျောကိုပုတ်ကာ နှိုးလိုက်သည် မို့ သူလည်း ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက် ကာ

"အေး ခဏကွာ ငါရေချိုးလိုက်ဦးမယ်"

"မြန်မြန်လုပ် ဟောကောင်"

ထမင်းစားရန် ဦးအောင် စောင့်နေသည် ဆိုသော အသိကြောင့် ယသူက အားနာသွားကာ ရေကို ခပ်မြန်မြန်ပင် ချိုးလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် အဝတ်အစားလဲလှယ်ကာ ထင်ကျော်နှင့်အတူ အောက်ထပ်ရှိ ထမင်းစားပွဲသို့ရောက်တော့

"လာ ဖိုးထင် ဟိုကောင်လေးလည်း လာ"

သူတို့ ကို မြင်သည် နှင့် ဦးအောင်က လှိုက်လှဲစွာ ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ဦးအောင် ပုံစံက အကဲခတ် ကြည့်မိသမျှတော့ အလွန်ပင် သဘောမနောကောင်းသော လူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်ဟန်တူ၏။

"စားကြဦး အဝသာစားနော်၊ ငါကတော့ တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ ဖြစ်သလိုပဲ နေတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ မင်းတို့ အတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ခိုင်းထားပါတယ်ကွ"

စားပွဲပေါ်မှ ဟင်းခွက်များကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ ဦးအောင်က ပြောတော့ ယသူက

"မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ အပန်းကြီးပါတယ်ဗျ၊ ကျွန်တောတို့ က ငပိရည်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ တောင် စားနိုင်တဲ့ ကောင်တွေပါ"

"အမလေး ငါကလည်း ဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာဟေ့၊ ဒီနေ့ကတော့ မင်းတို့ ခရီးပန်းလာလို့ ငါက အပင်ပန်းခံပြီး မောင်မြကို ချက်ခိုင်းထားတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ အဝသာစားထားကြ"

"ဦးအောင်အကြောင်းကတော့ သိပြီးသားပါဗျာ"

ဖိုးထင်က ထမင်းကို တစ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ် ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းနေရင်းမှ ပြောလိုက်တော့ ဦးအောင်က သဘောတကျ ရယ်ပြန်၏။

"အေး မင်းတစ်ယောက်ပဲ ငါ့အကြောင်းကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါနဲ့ တွဲလုပ်စေချင်တာပဲ"

"ဒါတော့ စိတ်မပူနဲ့ ဦးအောင်ရေ၊ ယသုကလည်း အလုပ်အရမ်းလုပ် ချင်နေတာ၊ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ကြိုးစားမှာ ပါဗျ"

"ဟုတ်တယ် ဦးအောင်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထင်ကျော်ကိုယုံသလို ယုံလို့ ရပါတယ်"

သူတို့ နှစ်ယောက်ဆီမှ စကားများကို နားထောင်ကာ ဦးအောင် မျက်နှာကြီးက ပြုံးဖို့နေ သည် ။ ခုမှ ပင် သူ့အလုပ်တွင် တကယ်လိုအပ်နေသော လူယုံရ လာပြီ မဟုတ်လား။ အရင်ကဆို မြဝတီဘက်တက်ကာ အဝတ်များ ယူလျှင်လည်း ဦးအောင်၊ ဆိုင်မှာ စာရင်းစစ်လျှင်လည်း ဦးအောင်၊ လစ်ရင်လစ်သလို ဆိုင်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်စစ်ရတာလည်း ဦးအောင် ဖြစ်နေသမျှတွေ ခုတော့ ဖိုးထင်နှင့် ယသု ရောက်လာ၍ အနားယူနိုင်တော့မည်လေ။

xxxxx

"ကဲ ဒါကတော့ မင်းတို့ လုပ်ရမယ့်ဆိုင်ပဲ၊ လောလောဆယ်တော့ ဆိုင်မှာ ပဲ ခဏဝင်ကူပြီး လေ့လာကြည့်ဦးပေါ့"

ဦးအောင်၏ ဆိုင်သည် မြို့လယ်ခေါင်တည့်တည့် လူအသွားအလာများ သော လမ်းမတန်း ကြီးပေါ်တွင် ဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဆိုင်မှာ အိမ်ခန်းနှစ်ခန်းတွဲစာမျှဖြစ၍ အရောင်းစာရေး ငါးယောက် ခန့်ထားသည် ။ ခုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့်ပါဆို ခုနစ်ယောက်ဖြစ်သ

ည် ။

"မင်းတို့ ကို ငါက စာရင်းအင်းပိုင်းတွေပါ လုပ်စေချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါမျိုးတွေကလည်း သေချာနားလည်မှ ရမှာ လေ၊ ဖိုးထင်ကို စာရင်း ကိုင်သင်တန်း တက်ခိုင်းရအောင်လည်း ဒီကောင်က စာလုပ်ရမှာ စိတ် ကုန်လို့ ဆယ်တန်းတောင် ပြန်မဖြေတဲ့ အကောင်ဆိုတော့ အခက်သား ကွ"

ဦးအောင်က သူ့ရုံးခန်းထဲတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ပြော နေခြင်း ဖြစ်၏။

"ကျွန်တော် ဝါသနာမပါပေမဲ့ ယသုကတော့ လုပ်ချင်မယ်နဲ့ တူတယ် "

ထင်ကျော်က သူ့ထံသို့ လွှဲချလိုက်သည် ။ ဦးအောင်ကလည်း ဖိုးထင် စကားကြောင့် သူ့ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး

"ဘယ်လိုလဲ ယသု၊ မင်းကရော ဝါသနာပါရဲ့ လား၊ မင်းတကယ်လုပ် မယ်ဆိုရင် မင်းကိုငါ စာရင်းအင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းတက်ခွင့်ပေး မယ်"

ဦးအောင်စကားကြောင့် ယသု လှိုက်ခနဲ ပျော်သွား၏။ သူ့ဘဝတိုးတက်ဖို့ အတွက်ဆို သူ မလုပ်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိ။

"ဦးအောင်ကသာ တက်ခွင့်ပေးမယ်ဆို တက်မှာ ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် က အဲဒီလို သင်တန်းတွေ တက်ချင်တာဗျ"

"ကဲ ဟန်ကျပြီ၊ ဒါဆိုလည်း မင်းတို့ စုံစမ်းလိုက်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ညနေ ဘက်တက်လို့ ရတဲ့ သင်တန်းတော့ ဖြစ်ပါစေပေါ့၊ အလုပ်ကိုတော့ အပျက်မခံနိုင်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးအောင်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အလုပ်ပျက်မခံနိုင်ပါဘူး

"

စီးပွားရေးလုပ်နေသော လူတို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဦးအောင်ဘက်က တောင်းဆိုသည် ကို ယသု မလိုက်လျောနိုင်စရာ ဘာမှ မရှိ။ အဓိကက သူ့ဘဝအတွက်ဆို ဘာကိုမဆို လုပ်နိုင်ရမည်ဟု သူ့ကိုယ် သူ သတိပေး ထားလိုက်သည် ။ ခုတော့ ဦးအောင်က သူ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေပြီမို့ ပိုလို့ တောင် အလိုက်သိ ရဦးမည်လေ။

"ဒါနဲ့ ဦးအောင် ဒီတိုက်မဝယ်ခင် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး ရောင်းလိုက်ပြီလား"

"မရောင်းသေးပါဘူးကွ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီအိမ်မှာ ဆို ဦးအောင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ကျွန်တော်နဲ့ ယသု အဲဒီအိမ်လေးမှာ သွားနေရင် ကောင်းမလားလို့ "

"ဟာ ဘာဆိုင်လို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ နဂိုကမှ ငါတစ်ယောက်တည်း ပျဉ်းနေတာ၊ ဟိုကောင် မောင်မြကလည်း ထမင်းဟင်းချက် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာကလွဲပြီး သူ့ဘာသာ အေးဆေးနေတဲ့ ကောင်၊ မင်းတို့ ရောက်လာတော့ ငါ့အတွက် အဖော်တောင် ရသေးတယ်၊ နေစမ်းပါ ကွာ ငါနဲ့ပဲ"

တကယ်တော့ ဖိုးထင်ကို ထိုစကားပြောခိုင်းခြင်းသည် ယသုသာ ဖြစ်၏။ ကိုယ်က သွေးမတော် သားမစပ် အဲဒီအိမ်ကြီးပေါ်တွင် လိုက်နေရခြင်းအား စိတ်မသန့်၍ ပြောခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပေမဲ့ ဦးအောင်က ယခုလို ပြောလာတော့လည်း ငြင်းလို့ မရမှာ သေချာသွားပါပြီ။

လောလောဆယ်တော့ ကံကြမ္မာဟာ သူ့ဘက်တွင် ရှိနေပါသေးသည်
